

Néma féreg

A poros könyvtár kövén feküdt holtan,
körötte üres, érintetlen lapok hevernek szórtan.
A nyomozó föléje hajolt, nem volt vér,
sem szorítás nyoma a sápadt, vékony nyakon.
Csak szeme maradt nyitva, s ajka lett hófehér.

Ki ölte meg e zsenge lányt? – kérdé a néma tértől,
míg odakünn a tömeg tompa, üres arccal nevet a hírtől.
Ő tudni akart. Fényt keresett a tébolyultak világában,
de a szó e tájon már rég hegyes dárda vagyon.
Nincs tűr, nincs mérég, csak sötét a szobában.

A gyilkos fegyver maga a fojtogató, sűrű űr,
a butaság, melyet kötélként nyaka köré gyűr.
Megfulladt a tudatlanság ólmos, kénköves kódében,
mert az agyhalál tengerében ő tiszta eszméért kapkodott.
A nyomozó állt a test felett. Mit írhatna a jelentésben?

Hogy az értelem éhsége végzett az áldozattal?
Netán a mindenség sújtott le rá, vad haraggal?
Mert ki okosabb akar lenni, a csorda leveti.
A gyilkos megfoghatatlan, mégis a sötétben lopakodott.
Nem élő alak ez, testét nem keresteti,

Maga a sötétség, mely ránk hull, mint nehéz szemfedő.
Súly alatt megrogy a legnagyobb erő,
nehogy az elme szárnyra kapjon, s leomoljon e börtön.
A lámpások kihunynak, a detektív fölött árny van,
lezárja az aktát, majd egyedül ül a földön.

Kinyílik az ablak, a tömeg egyre csak kántál,
a halott anyja keservesen zihál.
A kimúlt eszméknek volt ez gyerekes játéka.
A sötétben valaki mindig résen van.
Valaki, akinek nincs neve, csak szándéka.

Sohajda Erik